

Retssædvane, som omfatter det paagældende Retstilfælde, eller en faktisk Skik og Brug, som Parterne maa antages at have beholdt sig til ved Aftalens Indgaaelse. Det vil ses, at man ved Affattelsen af 1ste Stykke i § 1 ret nøje har fulgt Købelovens § 1. Den noget kortere Formulering til sigter ikke nogen Realitetsforskel. Man nærede oprindelig nogen Betænkelighed ved at opstille Reglen om modstaaende Aftaler paa samme Maade som i Købeloven, idet der i Udkastet ikke blot findes Bestemmelser, der angaa Parternes indbyrdes Mellemværende, men ogsaa forskellige Regler om Forholdet til Tredjemand, saaledes om Handelsagentens og den Handelsrejsendes Legitimation, hvilke Regler naturligvis ikke kunne forandres til Skade for Tredjemand alene ved Aftale mellem Parterne. Man har imidlertid ment, at det er saa selvfølgelig, at Parternes Aftale kun binder dem selv, at man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til udtrykkeligt at fremhæve det i Teksten.

§ 2.

Allerede ved Udarbejdelsen af Købeloven var det under Overvejelse, om det ikke var muligt ligesom den svenske Købelovs § 4 — se ogsaa § 2 i den svenske Redaktion af nærværende Udkast — at fastsætte Begrebet Handlende i direkte Tilknytning til Lovgivningens Regler om Bogføringspligt. Den Gang maatte det imidlertid opgives, allerede fordi vore dagældende Regler om Bogføringspligt hvilede paa en Lovhjemmel (Frd. 1. Juni 1832), der skriver sig fra et Tidspunkt, paa hvilket Forretningsforholdene langt fra havde naaet den Udvikling, som Nutidens Forretningsliv frembyder. Nu foreligger ganske vist Lov Nr. 98 af 10. Maj 1912 om Bogføringspligt m. v., der i sin Opregning af de Personer, som den paalægger Bogføringspligt, i væsentlig Grad følger samme Linier som Købeloven ved Fastsættelsen af Begrebet Handlende. Da imidlertid Loven om Bogføring medtager adskillige Klasser af Personer, f. Eks. Sag-

førere, som utvivlsomt ikke bør medtages mellem dem, der skulle anses som Handlende efter nærværende Lovudkast, har man ment at maatte opgive at fastsætte Begrebet Handlende i Tilknytning til den nævnte Lov og er bleven staaende ved den i Købelovens § 4 givne Definition, dog at man har tilføjet Handelsagenter. Disse kunde ikke nævnes i Købelovens § 4, fordi de af Agenten indgaaede Køb ikke ske i dennes eget Navn og derfor ere uden bindende Virkning for ham personlig, men de maa, forsaavidt angaar de Forhold, der omfattes af nærværende Udkast, betragtes som Handlende, jfr. Bemærkningerne til § 65.

Som bemærket, har svensk Tekst en fra dansk og norsk Tekst forskellig Affattelse, og for de to sidstnævnte Teksters Vedkommende dækker den fælles Form over et noget forskelligt Indhold paa Grund af, at de respektive Købelovs §§ 4 ikke ere enslydende. Om alle tre Tekster gælder det imidlertid, at de, bortset fra den nysnævnte Udvidelse med Hensyn til Handelsagenter, have samme reelle Indhold som de tilsvarende Bestemmelser i Købelovene.

§ 3.

Denne Bestemmelse svarer til Købelovens § 61; dens Indhold i alle tre Tekster er, i Korthed gengivet, det, at Befordringen af Reklamationer under de i Paragrafen nævnte Betingelser foregaar paa Adressatens Risiko.

Redaktionelt er Affattelsen i alle tre Tekster forskellig fra Købelovens § 61, og den svenske Teksts Affattelse er forskellig fra den danskes og den norskes. Ingen af Teksterne angiver, som Købelovens § 61, de Paragrafer, paa hvis Meddelelser § 3 skal finde Anvendelse. Dette beror dels paa, at Opregningen vilde blive meget vidtløftig, dels paa, at der i nogle af de Paragrafer, der maatte nævnes, ogsaa tales om Underretninger, paa hvilke § 3 ikke skal komme til Anvendelse, saaledes f. Eks. § 82. Man havde da under Overvejelse, saaledes som